

Arrest

nr. 215 401 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SWENNEN
Jaarbeurslaan 19/31
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SWENNEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Oekraïens staatsburger te zijn en afkomstig te zijn uit Donetsk in de provincie Donetsk. U vroeg samen met uw echtgenote, M. T. (...) (O.V.(...)), voor het eerst asiel aan in België op 3 november 2014. U verklaarde dat u uw land van herkomst had moeten verlaten omwille van problemen met de geheime dienst die u ervan beschuldigde samen te werken met de separatisten en u hiervoor wilde laten veroordelen.

Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS op 27 november 2015 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 maart 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn.

Hierna keerde u niet terug naar uw land van herkomst, maar diende u op 30 maart 2016 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U baseerde zich op dezelfde motieven als deze die u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming had aangehaald. Dit verzoek werd op 27 september 2016 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep dat u hiertegen aantekende bij de RvV werd op 11 januari 2017 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar vertrok in januari 2017 naar Duitsland waar u op 26 januari 2017 asiel hebt aangevraagd. U verbleef er met uw gezin in een opvangcentrum, maar op 10 mei 2017 werden u en uw gezinsleden door de Duitse autoriteiten teruggebracht naar België, omdat België overeenkomstig de Dublin II-overeenkomst verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag.

Op 11 mei 2017 diende u voor de derde keer een verzoek om internationale bescherming in België. U verklaarde dat u nog steeds niet naar uw land van herkomst kunt terugkeren, omdat de problemen die u bij uw vorige verzoeken aanhaalde nog steeds actueel waren. Dit derde verzoek werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. U tekende hiertegen geen beroep aan binnen de wettelijke voorziene termijn.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw echtgenote op 28 juli 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich hiervoor nog steeds op de eerder aangehaalde asielmotieven. Dit verzoek werd op 21 september 2017 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep dat u hiertegen aantekende bij de RvV werd op 16 april 2018 verworpen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw echtgenote op 19 juni 2018 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich hiervoor nog steeds op de eerder aangehaalde asielmotieven. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een vertaling van een opsporingsbericht en een vertaling van het antwoord van de ombudsvrouw op een brief van uw moeder.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval dient te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd. Er werden immers verscheidene flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote betreffende kernelementen van uw asielrelaas; en wat betreft uw afkomst uit Donetsk werd geoordeeld dat een intern vluchtalternatief voor u van toepassing is. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS niet in overweging genomen, omdat het CGVS niet van oordeel was dat er nieuwe elementen aanwezig waren die de kans minstens aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Deze beoordeling werd door de RvV bevestigd, die uw beroep tegen deze beslissing verwierp. U ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de hiervoor

wettelijk voorziene termijn. In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming besloot het CGVS tot de niet inoverwegingname van uw asielaanvraag, omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. U tekende hiertegen geen beroep aan. In het kader van uw vierde verzoek besloot het CGVS tot de nietinoverwegingname van uw asielaanvraag, omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk vergrootten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. Het beroep dat u bij de RvV aantekende tegen deze beslissing, werd verworpen omdat uw verzoekschrift werd ingediend buiten de wettelijke termijn. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet: u stelde expliciet dat uw verzoek om internationale bescherming gebaseerd is op dezelfde elementen die u reeds in het verleden aanhaalde (DVZ 5e verzoek, rubrieken 15, 17, 21). Wat betreft de documenten die u ter staving van uw verzoek voorlegde, nl. een vertaling van een opsporingsbericht en een vertaling van een antwoord van de ombudsvrouw op een brief van uw moeder, dient te worden opgemerkt dat deze documenten niet van aard zijn om de bovenstaande conclusies te wijzigen. U stelde immers dat u deze documenten reeds in het verleden voorlegde (DVZ 5e verzoek, rubriek 15). Er kan voor een bespreking van deze documenten dan ook verwezen worden naar de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag die werd genomen in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Immers, de beoordeling in het kader van uw vorige asielaanvragen met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet blijft onveranderd volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulement beginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het “fair play beginsel”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3, 5, 8 en 9 EVRM en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 3, 8 en 9 EVRM en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het “fair play-beginsel” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden

beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Ook de schending van de artikelen 5, 8 en 9 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas bij haar eerste verzoek. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 3 november 2014 werd door verwerende partij bij beslissing van 27 november 2015 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 163 712 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 maart 2016, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Inzake het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 30 maart 2016 werd door verwerende partij op 27 september 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest nr. 180 561 van 11 januari 2017. Ook inzake het derde verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 11 mei 2017 werd door verwerende partij op 30 juni 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Betreffende het vierde verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 28 juli 2017 werd eveneens door verwerende partij op 21 september 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd onontvankelijk verklaard bij arrest nr. 202 439 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 april 2018 gelet op de laattijdigheid ervan.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder(e) verzoek(en) (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt dat de documenten die zij in het kader van haar huidig verzoek opnieuw voorlegt niet voldoende werden onderzocht tijdens haar vorige verzoeken. Verzoekende partij merkt op dat de documenten enkel werden voorgelegd in het Oekraïens en dat zij thans een vertaling bijbrengt. Verder gaat verzoekende partij nog in op verschillende motieven van de beslissingen van verwerende partij inzake haar eerdere verzoeken om internationale bescherming. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift volgende documenten: “3. *Medische fiche d.d. 30.01.2017*; 4. *Uitnodigingen tot verhoor in hoofde van de heer M. (...) (met vertaling)*; 5. *Uitnodiging tot verhoor in hoofde van mevrouw I. M. (...) (met vertaling)*; 6. *Opsporingsbericht dd. 15.12.2015 (met vertaling)*; 7. *Antwoord van de Ombudsvrouw van Oekraïne d.d. 24.03.2017 (met vertaling) (...)* 9. *Beslissing CGVS d.d. 30.06.2017*; 10. *Beslissing CGVS d.d. 27.11.2015*” (bijlagen 3-7 en 9-10 van het verzoekschrift).

2.2.5.2. De Raad herhaalt evenwel dat verzoekende partij de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere verzoeken. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Bovenstaande bemerkingen van verzoekende partij hebben betrekking op elementen die reeds beoordeeld werden in het kader van de eerdere verzoeken van verzoekende partij en zijn *in casu* dan ook niet dienend nu geen nieuwe bewijselementen worden aangevoerd. De stukken die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-7 van het verzoekschrift) werden reeds door haar bijgebracht en beoordeeld in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming. Het louter bijbrengen van een vertaling van reeds eerder bijgebrachte en beoordeelde documenten doet evenmin enige afbreuk aan de vaststellingen die in het kader van haar eerdere verzoeken reeds werden gedaan omtrent deze documenten.

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt verder dat zij geenszins kan terugkeren naar haar regio van herkomst nu uit de “COI Focus” betreffende “Oekraïne – Veiligheidssituatie Oekraïne uitgezonderd de Krim” van 8 december 2017 (bijlage 8 van het verzoekschrift) blijkt dat er nog steeds gewapende gevechten uitgevoerd worden door zowel het Oekraïense leger als door de separatisten. De burgerbevolking is er aldus in gevaar. Evenmin beschikt zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief elders in Oekraïne, aangezien uit voormelde COI Focus blijkt dat ook elders in Oekraïne sprake is van geweld alsook risico op vervolging, foltering en illegale detentie en dat burgers er niet afdoende aanspraak kunnen maken op een correcte bescherming.

2.2.6.2. De Raad duidt verzoekende partij er evenwel op dat verwerende partij in het kader van het derde verzoek van verzoekende partij omtrent de herkomst van verzoekende partij uit Donetsk stad (provincie Donetsk) in de ten aanzien van verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag het volgende motiveerde: “*Wat betreft uw herkomst uit Donetsk stad (provincie Donetsk) zij opgemerkt het CGVS naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag oordeelde dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich buiten uw regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Ook deze beoordeling werd in beroep door de RvV bevestigd. Naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag hebt u verder geen (bijkomende) inhoudelijke verklaringen afgelegd en evenmin (nieuwe) documenten of bewijsstukken aangebracht die hierop betrekking hebben, waardoor ook deze beoordeling onveranderd blijft. Daarenboven blijkt uit de meest recente informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat er weliswaar militaire incidenten voorkomen in de Oekraïense provincies Donetsk en Lugansk, maar dat de situatie er over het algemeen kalm blijft, met uitzondering van de zones grenzend aan de “contactlijn” van de strijdende partijen. De*

informatie geeft ook aan dat het aantal slachtoffers - en a fortiori de burgerslachtoffers - gering blijft. Rekening houdend met voornoemde vaststellingen, en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, dient vastgesteld dat de Oekraïense provincies van Donetsk en Lugansk, waar u van afkomstig bent, actueel niet gekenmerkt wordt als een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is om aan te nemen dat uw leven of persoon ernstig wordt bedreigd in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”.

De Raad stelt vast dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Donetsk, waarvan verzoekende partij afkomstig is, bevestigd wordt door de recente “COI Focus” betreffende “Oekraïne – Veiligheidssituatie Oekraïne uitgezonderd de Krim” van 8 december 2017, die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 10, map landeninformatie, deel 1) en die verzoekende partij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 8 van het verzoekschrift). Dat er nog steeds gewapende gevechten plaatsvinden wordt geenszins ontkend, doch blijkt dat de situatie er over het algemeen kalm blijft, met uitzondering van de zones grenzend aan de contactlijn van de strijdende partijen en dat het aantal (burger)slachtoffers gering blijft. De vaststelling dat er actueel in de provincie van Donetsk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is om aan te nemen dat haar leven of persoon ernstig wordt bedreigd in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt evenmin weerlegd door de loutere verwijzing van verzoekende partij naar de algemene mensenrechtensituatie in Oekraïne.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.8. Per aangetekend schrijven d.d. 3 december 2018 brengt verzoekende partij nog verschillende stukken aan (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft een “Antwoord van de Ombudsman van Oekraïne (secretariaat van de Commissaris van de Verkhovna Rada van Oekraïne voor de Rechten van de Mens) dd. 01.10.2018 (met vertaling)” (bijlage 11 van de aanvullende nota), verschillende foto's van een aanplakbord met gezochte personen (bijlagen 12-14), verschillende internetartikelen in verband met de (veiligheids)situatie in Oekraïne en Donetsk (bijlagen 15-19) en het reisadvies inzake Oekraïne van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken (bijlage 20). De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken evenmin van die aard zijn dat ze de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Wat betreft de brief van de Ombudsman van Oekraïne d.d. 1 oktober 2018 (bijlage 11), waaromtrent verzoekende partij in haar aanvullende nota stelt dat hieruit blijkt dat verzoekende partij in Oekraïne gezocht wordt voor deelname aan een gewapende groepering, bemerkt de Raad evenwel dat zulks geenszins blijkt uit de brief, nu hierin louter door de Ombudsman gesteld wordt dat hij niet bevoegd is voor de behandeling van de klacht van de moeder van verzoekende partij en dat de moeder van verzoekende partij haar vraag om haar zoon van de lijst met gezochte personen te schrappen dient te richten tot de militaire-civiele administratie van de regio Donetsk. Hiermee wordt dan ook geen enkele afbreuk gedaan aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde vervolging door de geheime dienst die haar ervan zou beschuldigen samen te werken met de separatisten.

Wat betreft de verschillende foto's van een aanplakbord met gezochte personen (bijlagen 12-14), bemerkt de Raad dat verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag reeds gelijkaardige foto's bijbracht en dat toen dienaangaande reeds werd geoordeeld dat aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Tevens werd erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en dat, aangezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd geweigerd wegens een flagrant gebrek aan geloofwaardigheid van haar verklaringen als zou zij door de Oekraïense autoriteiten worden beschuldigd van medewerking van de rebellen, deze foto's de geloofwaardigheid van haar eerder ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag niet kunnen herstellen. De Raad is van oordeel dat eenzelfde beoordeling geldt voor de thans bijgebrachte foto's.

Waar verzoekende partij in verband met de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst (provincie Donetsk) nog verschillende internetartikelen (bijlagen 15-19) en een reisadvies inzake Oekraïne van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken (bijlage 20) bijbrengt, meent de Raad dat deze stukken geen informatie bevatten die van aard is de motivering dat er actueel in de provincie van Donetsk geen

sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is om aan te nemen dat haar leven of persoon ernstig wordt bedreigd in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in een ander daglicht te stellen. De internetartikels hebben immers slechts betrekking op respectievelijk de dood van een rebellenleider in Donetsk (bijlage 15), de inbeslagname van drie Oekraïense schepen door Rusland (bijlage 16), maatregelen in bepaalde steden omwille van de dreiging vanuit Rusland (bijlage 17), versterkte controlemaatregelen aan de *checkpoints* aan de contactlijn en aan de grens tussen de Cherson regio en de Krim (bijlage 18) en de invoering van een krijgswet in Oekraïne (bijlage 19). Wat betreft het reisadvies inzake Oekraïne (bijlage 20), wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Oekraïense nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Oekraïne. Bovendien worden in het reisadvies, wat betreft de provincies Lugansk en Donetsk, slechts reizen afgeraden naar de zogenaamde 'conflictzone', met name de regio in de provincies Lugansk en Donetsk waar de contactlijn zich bevindt en waar nog dagelijks gewapende confrontaties plaatsvinden. Voor de overige delen van de provincies geldt geen negatief reisadvies.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de nieuwe elementen die zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert, de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6B, 9 en 10). De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Waar verzoekende partij verwijst naar het proportionaliteitsbeginsel, oordeelt de Raad dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekende partij maakt dan ook geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT